

1

‘Ik kan het niet geloven,’ riep Romy vol afschuw. ‘Jaren heb je me bedrogen en als klap op de vuurpijl hebben we ook nog eens duizenden euro’s schuld? Of in elk geval, jij hebt zoveel schulden.’

‘Wat van mij is, is van jou en andersom,’ blafte Max terug. ‘Dus als je de scheiding echt door wilt zetten dan draai jij er net zo goed voor op als ik.’

‘Reken maar dat ik de scheiding doorzet, al moet ik de rest van mijn leven droog brood eten,’ zei Romy ijsig kalm. Ze was klaar met zijn dreigementen als het over de scheiding ging. Ze had zich jaren voor de gek laten houden en wist dat er nu geen weg meer terug was. Scheiden was de enige optie die nog over was. Nooit zou ze met hem nog onder één dak willen leven na alles wat hij had gedaan.

Het was nu een week geleden dat ze Max betrapd had met een andere vrouw, in hun eigen bed nota bene. Romy was een week bij haar vader, die geopereerd was aan zijn ogen. Toch ging het al snel beter met hem, waardoor ze na vijf dagen onverwacht terug naar huis kon gaan. Aangezien ze ervan uitging dat Max op zijn werk was, had ze hem niet op de hoogte gebracht van haar vervroegde thuiskomst en zou ze hem die avond na zijn werk verrassen met een lekkere maaltijd. Ze verheugde zich erop om weer naar huis te gaan. Ze had een ontzettend lieve vader en stond altijd voor hem klaar,

maar het allerliefste was ze thuis, bij Max en hun hond Timo. Timo was een Mechelse herder van vijf jaar en van jongs af aan bij hen in huis. Romy had sinds haar huwelijk met Max haar werk opgegeven. Hij vond het fijn als ze thuis was als hij uit zijn werk kwam en het eten klaar stond.

Romy had een baan waar ze het niet naar haar zin had, dus de keus om thuis te blijven was snel gemaakt. Ze trouwde met Max toen ze dertig was en inmiddels waren ze tien jaar verder. Het eerste jaar van haar huwelijk was geweldig. Ze vond het fijn om huisvrouw te zijn en haar eigen tijd in te delen, geen stress meer van een baan. Max verdiende genoeg voor hen beiden. Ze hadden graag kinderen gewild, maar na vijf jaar was het er nog niet van gekomen. Romy had voorgesteld te laten onderzoeken waarom ze ongewild kinderloos bleven, maar dat had Max resoluut van tafel geveegd.

‘Wat een onzin. Het is ons gegeven of niet. Zo niet, dan zal er wel een bedoeling achter zitten. We moeten ons er maar bij neer- leggen.’

Daarmee was wat hem betreft de kous af en werd er niet meer over gesproken. Romy probeerde nog aan te geven dat zij wel graag wilde weten waar het aan lag, misschien was het eenvoudig op te lossen. Maar Max ging nooit meer met haar in gesprek over dit onderwerp. In die tijd was Timo in huis gekomen. Ze kreeg hem van Max toen ze vijfendertig werd. Ze was op slag verliefd op het prachtige beest en investeerde veel in zijn

opvoeding. Alle cursussen die ze kon volgen met Timo, volgde ze. En nu, vijf jaar later, ging ze nog steeds één keer per week met hem naar cursus. Om de boel scherp te houden, maar ook voor de contacten die ze daar had. Max keek nauwelijks naar Timo om en leek blij te zijn dat Romy niet meer over haar kindwens begon. Na de eerste vijf jaar huwelijk veranderde er veel. Romy was steeds vaker alleen thuis. Max werkte veel over en als hij thuis was, was hij vaak chagrijnig of ongeïnteresseerd. Ze gingen steeds meer hun eigen leven leiden. Romy wist dat het niet goed was, maar als ze erover begon kapte Max dat ook af.

‘Je hebt het toch niet slecht?’ riep hij dan. ‘Je hoeft niet te werken, kunt doen wat je wilt, wat wil je nou nog meer?’

‘Praten met jou, leuke dingen doen met jou, samen genieten,’ zei ze voorzichtig.

‘Klets niet zo. Die tijd hebben we gehad, ik ben blij dat ik na een dag werken rust heb hier in huis. Ik word ook een dagje ouder en heb vaak de energie niet meer om iets te ondernemen,’ gaf hij als antwoord.

Romy vond het belachelijk. Dan moest hij maar wat minder overwerken en tijd maken voor hun samen. Maar als ze dat zei kreeg ze een vernietigende blik toegeworpen en hield ze haar mond verder.

Haar vriendinnen maakten zich zorgen om haar. En als ze daarover begonnen barstte Romy vaak in huilen uit.

‘Je hebt toch zelf ook een keus?’ vroeg Olivia haar.

‘Dan ga je toch scheiden?’

‘Maar dat wil ik niet. Ondanks alles hou ik nog wel van Max en weet ik hoe lief hij ook kan zijn. En wat moet ik anders?’

‘Een eigen leven opbouwen. Weer gaan werken, weer gaan leven. Kom op, je bent pas veertig, het leven stopt hier niet,’ probeerde Olivia op haar in te praten. Ze had Romy de laatste jaren zien veranderen in een grijze muis die behalve haar uitjes naar de hondenclub en met Olivia en Marije, nauwelijks iets ondernam. ‘Ik ben er nog niet aan toe. Misschien ziet Max op een dag ook wel in dat dit zo niet kan. Bovendien heb ik de hoop op een...